

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýr

ŠKOLNÍ
časopis ROKU

3. místo

v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017

3/2018 - 14. vydání

Obsah

Přehled nadcházejících školních akcí na měsíc březen	3
Zajímavé kulturní akce v Brně na měsíc březen	5
Toulavé boty.....	6
Tvůrčí psaní studentů	18
Tipy na výlety.....	21
Poznejte s námi orientální kuchyni	22
Herní koutek	25
Úvaha	31
Hudební okénko	33
Investigativní reportáž.....	36
Vyslechni svého učitele, tentokrát s Evou Vašicovou.....	38
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc únor	41
Rébus.....	56
Kde nás najdete?.....	58

Přehled nadcházejících školních akcí na měsíc březen

XIV. festival ošetrovatelských kazuistik pod názvem „Moje nejzajímavější kazuistika“

(21. 3. 2018)

Dne 21. března 2018 bude reprezentovat naši školu na festivalu ošetrovatelských kazuistik ve Zlíně na SZŠ a VOŠZ žákyně oboru ZA třídy 4.A Tereza Rosová s vítěznou kazuistikou ze školního kola s názvem „Ošetrovatelská kazuistika u nemocného s peritoneální dialýzou“. Na festivalu bude hodnotit soutěžní kazuistiky jako zástupce v žákovské porotě žákyně třídy 4.A Tereza Smítalová.

(Mgr. Dana Hauserová – předsedkyně MS OSE)

Srdíčkové dny - Život dětem (19. 3. – 23. 3. 2018)

V letošním školním roce se naše škola opět zapojí do veřejné sbírky „Srdíčkové dny“ ve dnech 19. – 23. března 2018. Pořadatelem sbírky je Život dětem o.p.s. Jejím posláním je pomoc nemocným, handicapovaným a opuštěným dětem v rámci celé České republiky, které se ocitnou v obtížné životní situaci a potřebují odbornou pomoc a podporu svého okolí. Sběrka je organizována prodejem sbírkových předmětů, např. plastové srdíčko, propisovací tužky a magnetky s obrázky zvířátek. Účelem této charitativní akce je získání finančních prostředků pro potřebné děti. Do akce se zapojí 10 dvojic žáků ze tříd oboru Zdravotnický asistent a Sociální činnost.

(Mgr. Dana Hauserová)

Soutěž o nejlepší placku (15. 2. – 15. 3. 2018)

Studentský parlament vyhlašuje soutěž „Vyrob nejlepší placku a vyhraj dort!“ Návrhy odevzdávejte v tištěné podobě u koordinátorů SP (Ing. Hartmanová, Mgr. Otava) a v elektronické podobě zasílejte na khartmanova@szs-jaselska.cz nebo ootava@szs-jaselska.cz

Termín konání soutěže: 15. 2. - 15. 3. 2018

Zhotovení: libivolný grafický program

Formát: kruh o průměru 37 mm + 1x zvětšenina návrhu na A4

Studentský parlament vyhlašuje soutěž:

Vyrob nejlepší placku
a vyhrať dort!

Trvání soutěže bude:
od 15.2. do 15.3.
a bude hodnocena SP a nezávislými učiteli.

(Zapsal: Mgr. Jaroslav Mikyna)

Zajímavé kulturní akce v Brně na měsíc březen

Noc reklamožroutů (8. 3. 2018)

V brněnském klubu Fléda proběhne již tradiční Noc reklamožroutů, kterou sponzoruje firma Playstation. Tato celosvětová show, která momentálně probíhá ve více než 40 zemích, představí nejlepší a nejzajímavější reklamy z celého světa. Návštěvníci během pěti hodin uvidí téměř 300 reklamních spotů.

Více informací naleznete na stránkách akce – <http://www.fleda.cz/event/254/>

Cirkus bude v Brně (celý měsíc)

Od února do června bude v lužáneckém parku probíhat unikátní festival. Ve velkém cirkusovém šapitó se uskuteční velké množství divadelních představení Národního divadla Brno, hudebních koncertů, a také cirkusových představení z celého světa.

Celý program a všechny účinkující naleznete na stránkách akce – cirkusbude.cz/

73. běh Lužánkami (17. 3. 2018)

Běh Lužánkami je nejstarším během na jižní Moravě a tradicí navazuje na sokolské hnutí. Celkem se bude soutěžit ve 12 kategoriích. Hlavní závod mužů je dlouhý 7 775 metrů a žen 6 220 metrů. Celý závod organizuje atletické sdružení TRACK & FIELD BRNO.

Více informací naleznete na stránkách akce – behluzankami.cz

Pavel Wlosok Trio & Rick Margitza (CZ/US), Donny McCaslin (US) (15. 3. 2018)

V rámci brněnského Jazz Festu v klubu Sono vystoupí mimo jiné pianista Pavel Wlosok se svým Triem a saxofonista Rick Margitza, po kterých vystoupí, možná se k nim i připojí, známý jazzový hudebník Donny McCaslin. Právě saxofonista Donny McCaslin se svou kapelou spolupracoval na posledním albu Davida Bowieho Black Star, takže určitě je na co se těšit.

Více informací naleznete na stránkách akce – jazzfestbrno.cz

(Mgr. Jaroslav Mikyňa)

Toulavé boty

Spojené státy americké – Hawaii – Oahu

... to je Hawaii ☺ - oblíbené rčení, které se zabydlelo v celé řadě světových jazyků včetně naší češtiny. Rčení, které znamená, že je něco super, pohodové, krásné, relaxační, neopakovatelné – a přesně takové Hawaiiské ostrovy bezesporu jsou. Proč jsou tak jedinečné? Jednoduchá otázka, ale mnohem složitější odpověď. Troufnu si říct, že na Hawaiiských ostrovech si přijde na své opravdu každý – od milovníka přírody až po gastronomického nadšence. Hlavním lákadlem je samozřejmě příroda – nekonečné pláže různých barev (černá, červená, žlutá, bílá), sopečná pohoří s aktivními vulkány, tropické pralesy s nádhernými květinami a obrovským množstvím zástupců zvířecí říše. Dalším důvodem, proč ostrovy navštíví ročně miliony turistů, je bezpochyby sportovní vyžití – konají se zde adrenalinové závody v surfování (až 20 metrové vlny), oblíbený je kitesurfing, paragliding, pěší turistika i cykloturistika apod. V březnovém čísle Jaselského kurýra se společně podíváme na jeden z Hawaiiských ostrovů – na Oahu, na kterém se nachází hlavní město Honolulu a také jedno z nejvýznamnějších míst druhé světové války – Perlová zátoka a její Pearl Harbor.

Hawaii je stát Spojených států amerických, který se nachází v centrálním Tichém oceánu asi 5 hodin letu z Los Angeles nebo San Franciska, jedná se o nejjihněji položený stát USA a osmý nejmenší. Hlavním a největším městem je výše zmíněné Honolulu, jehož populace dosahuje téměř 400 tisíc obyvatel. Oficiálně se Hawaiiské ostrovy staly 50. státem USA v roce 1959, do té doby byly pouze teritoriem pod americkou vlajkou.

Hlavní město Honolulu – pohled z kráteru sopky Diamond head (národní park); na tomto místě se konal poslední koncert slavného Boba Marleyho.

Pokud se rozhodnete pro návštěvu Havajských ostrovů, měli byste vědět, že v období od června do konce září zde více prší, a dokonce občas dochází i k hurikánům. Zbytek roku ovšem panuje příjemné počasí s průměrnými teplotami kolem 28°C. Hlavní město Honolulu je opravdu krásné, dominují mu moderní bílé mrakodrapy, z nichž jsou překrásné výhledy na oceán a slavnou pláž Waikiki. Máte zde možnost nakupovat v obchodech všech světových značek, najíst se můžete v desítkách fast foodů či luxusních restaurací, ale počítejte s tím, že se nacházíte v jednom z nejdražších měst celých Spojených států amerických – co stojí v NY 10 dolarů, koupíte v Honolulu za 17 dolarů☺. Byl by ovšem hřích brouzdat po městě a nepodívat se na okolní kopce a sopky, neprozkoumat místní prales a botanickou zahradu, či se nevykoupat na jedné z desítek okolních divokých pláží, kde mnohdy budete úplně sami.

Slavná pláž Waikiki – dnes je to spíše městská pláž, na kterou se chodí koupat bohatí hosté z okolních hotelů, kteří jsou líní půjčit si auto a vyjet za krásami ostrova.

Nejkrásnější pláže na Oahu

Jsem od přírody tvor zvědavý, takže nedokážu sedět dlouho na jednom místě nebo trávit dovolenou u hotelového bazénu. Často si půjčím automobil a snažím se prozkoumávat krásy dané oblasti na vlastní pěst. Na Hawaiiiských ostrovech by to měl udělat každý, protože jinak neuvidíte tu pravou divokou a nespoutanou Hawaii. Výhodou je, že jste na ostrově, takže riziko zabloudění je opravdu minimální a prakticky na každém kroku narazíte na menší nebo větší pláž. Obecně platí, že na severní straně Oahu najdete pláže určené pro surfování, zatímco všechny ostatní světové strany ostrova nabízejí krásné zátoky a pláže vhodné ke koupání a potápění. Rád bych vám v dnešním cestopise ukázal ty nejkrásnější pláže, které jsem v průběhu své dovolené na Oahu viděl – Hanauma, Makapu, Lanikai.

Hanauma bay, jak zní její celý název, je pláž, která je chráněnou oblastí a její součástí je jeden z největších korálových útesů na celé Havaii. Nevýhodou a zároveň zajímavostí je, že se zde platí vstupné, ale 10 dolarů na celý den finančně nezruinuje asi nikoho. Řekl bych, že daleko hezčí pohled na celou pláž je ovšem z okolních útesů než z ní samotné. Voda je zbarvena do všech možných odstínů modré barvy, což je způsobeno korály a odrazy světla od okolních skal. Pláž doporučuji navštívit v brzkých ranních hodinách a uprostřed týdne, jelikož o víkendu se stává oblíbenou destinací pro všechny obyvatele Honolulu a u vchodu se tvoří i stometrové fronty!

Nádherná pláž Hanauma bay – foceno z okolního útesu.

Další nádhernou pláží, řekl bych až kýčovitou, je známá Lanikai, která se nachází asi 45 minut jízdy autem od hlavního města. Lanikai je pověstná svým bílým pískem, klidnější hladinou a příjemnou teplotou vody kolem 27°C. Možná jste tuto pláž viděli na fotce, protože je často na všemožných tapetách či propagačních materiálech, a to díky jedné zajímavosti ... vlastně dvěma – když stojíte na bílém písku a díváte se na oceán, tyčí se před vámi v dálce dvě hory, které doslova vystupují z hlubin. Nádherná podívaná a nádherná pláž, jejíž délka je několik kilometrů, volně navazuje na další krásné, avšak méně zajímavé pláže.

Poslední pláž, kterou bych rád vyzdvihl nad všechny ostatní, je pláž Makapu, která se nachází v jižní části ostrova. Tato pláž je zajímavá z několika důvodů – najdete na ní naprosto bílý a zároveň i černý písek, zkamenělou lávu, nádherné květiny, které vyrůstají z kamení, a rovněž z této pláže můžete sledovat další horu, která vystupuje z oceánu – tzv. Rabbit island (Zaječí ostrov), na kterém se opravdu vyskytují divocí a krvežízniví zajáci s půlmetrovými tesáky ☺ ... trocha humoru ještě nikdy nikoho nezabila – berte prosím tuto charakteristiku s nadsázkou – zajáci tam jsou, ale jedí trávu stejně jako naši králíci, které pěstujeme na maso a kožešiny.

Pláž Lanikai a výhled na dvě zmíněné hory.

Pláž Makapu – ukázka zkamenělé lávy, květin a v dálce Rabbit island.

Výstup na Koko Head

Pokud jste milovníci pohybu a adrenalinových výzev, neměli byste při návštěvě Oahu opomenout výstup na slavný kráter sopky Koko Head. V minulosti byl na vrcholu kráteru jeden z válečných bunkrů, protože Oahu sloužilo jako vojenská základna. Jelikož bylo potřeba tento bunkr zásobovat potravinami a municí, museli místní obyvatelé vystavět koleje, po kterých se tahaly až na samotný vrchol vozíky se zásobami. Dnes už zde koleje skoro nenajdete, zůstaly ovšem dřevěné pražce, které slouží jako schody – díkybohu☺. Pro představu – jsem v docela dobré fyzické kondici a výstup na samotný vrchol mi trval 17 minut (udělal jsem dvě malé zastávky vždy po třetině cesty). Pravdou je, že v cíli jsem byl solidně vyčerpaný a zpocený – první třetina se dá zdolat téměř pohodlnou chůzí s narovnaným tělem. Od druhé třetiny ovšem začíná zábava, kdy asi stometrový úsek musíte díky šílenému sklonu zdolávat po čtyřech, závěr výstupu už je o tom, kdo se opravdu chce doplazít na vrchol a užít si ten slastný pocit vítězství nad sebou samým. Nedoporučuji tuto cestu osobám, které trpí závratí, mají problém se srdcem nebo termoregulačním systémem – po cestě jsem viděl pár lidí kolabovat. Hrozně důležité je, abyste vyrazili brzo ráno, kdy není slunce tak silné a kdy se vyhnete davu turistů, kteří si chtějí dokázat, že na to mají. Když máte

šťěstí, naskytne se vám na vrcholu Koko opravdu nádherný výhled na Honolulu v dáli, sopečné pahorky, oceán a nám již dobře známou Hanauma bay. Může se ovšem stát, že dojde k rychlé změně počasí a vrchol Koko Head se zahalí do mlhy – budu držet palce, aby se to nestalo, pokud se jednou rozhodnete pro aktivní výstup ☺.

Na vrcholku Koko Head – zpocený, ale šťastný, že jsem to zvládl; odsud to nevypadá tak strmě, ale věřte mi, že jsem horší kopec zatím nelezl; v pozadí Hanauma bay.

Pro milovníky historie – Pearl Harbor

Možná ještě máte v rodině někoho, kdo zažil a pamatuje hrůzy druhé světové války – nejhoršího válečného konfliktu ve dvacátém století. Tento konflikt vyprovokovalo Německo v čele s Adolfem Hitlerem, kterýrazilteoriičistérasyakdoneměmodréočiablondvlasý, často zahynul v krutých koncentračních táborech. K Německu se mimo jiné přidala Itálie a Japonsko (známá osa Berlín – Řím – Tokio). Právě Japonsko se zasloužilo o to, proč se často mluví v souvislosti s druhou světovou válkou o Perlové zátocě a jejím Pearl Harbor.

Spojené státy byly po dlouhou dobu války neustranným a neutrálním státem, který se do ozbrojeného konfliktu nechtěl zapojit. Snažily se získat nerostné bohatství v oblastech Asie, zatímco zbytek světa se mydlil hlava nehlava. Aktivit USA si ovšem nenápadně všimalo

Japonsko, které si uvědomilo, že pokud USA získají velké nerostné bohatství, budou mít dostatek financí na vyzbrojení své armády pro případný konflikt v budoucnu. Proto se chytré japonské hlavy daly dohromady a rozhodly se, že zaútočí na vojenskou baštu USA, která právě sídlila na ostrově Oahu na Havajských ostrovech (bylo zde několik válečných lodí, ponorek, letounů atd.).

Japonský útok přišel zcela nečekaně dne **7. 12. 1941** v brzkých ranních hodinách, kdy celý ostrov ještě spal. Letadlové útoky byly obrovské a zničující, zahynulo při nich více jak 2000 vojáku či jejich rodinných příslušníků, kteří na Oahu bydleli s nimi. Japonský útok na Pearl Harbor měl za následek vstup USA do druhé světové války a další události vám zcela jistě nemusím připomínat.

Pearl Harbor – památník nad potopenou lodí USS Arizona, kde se každoročně konají pietní mše; loni sem dokonce zavítal i prezident Trump.

Od malička jsem chtěl Pearl Harbor vidět, takže když se mi konečně podařilo navštívit Havajii, jeden den pobytu jsem věnoval jeho návštěvě. Pearl Harbor je velká zátoka, na jejímž dně leží vrak potopené lodi Arizona, nachází se zde muzeum válečných událostí, máte možnost vstoupit do ponorky nebo na letadlovou loď Missouri, která se podílela na bojích v Perském zálivu. Jedná se o turisty vyhledávanou lokalitu, takže se připravte na hodně lidí

a určitě vyrazte na prohlídku brzo ráno, abyste získali lístek do kina, kde vám promítnou krátký film o útoku, a pak vás zdarma odvezou lodí doprostřed zátoky, kde se nachází památník potopené lodi Arizona. Každoročně se zde scházejí pamětníci nebo pozůstalí po obětech útoku a vždy se jedná o hodně emotivní moment, který prožívá celá Amerika.

Největším paradoxem dnes je, že na Hawaii tvoří velké procento obyvatel Japonci, kteří zde vlastní ty nejkrásnější domy a mrakodrapy. Občas se ale setkáte s nevraživou reakcí ze strany Američana: byl jsem svědkem, jak byl Američan požádán Japoncem o pomoc při hledání konkrétního místa a Američan odvětil – tobě pomáhat nebudu ty japonský prase! ☺

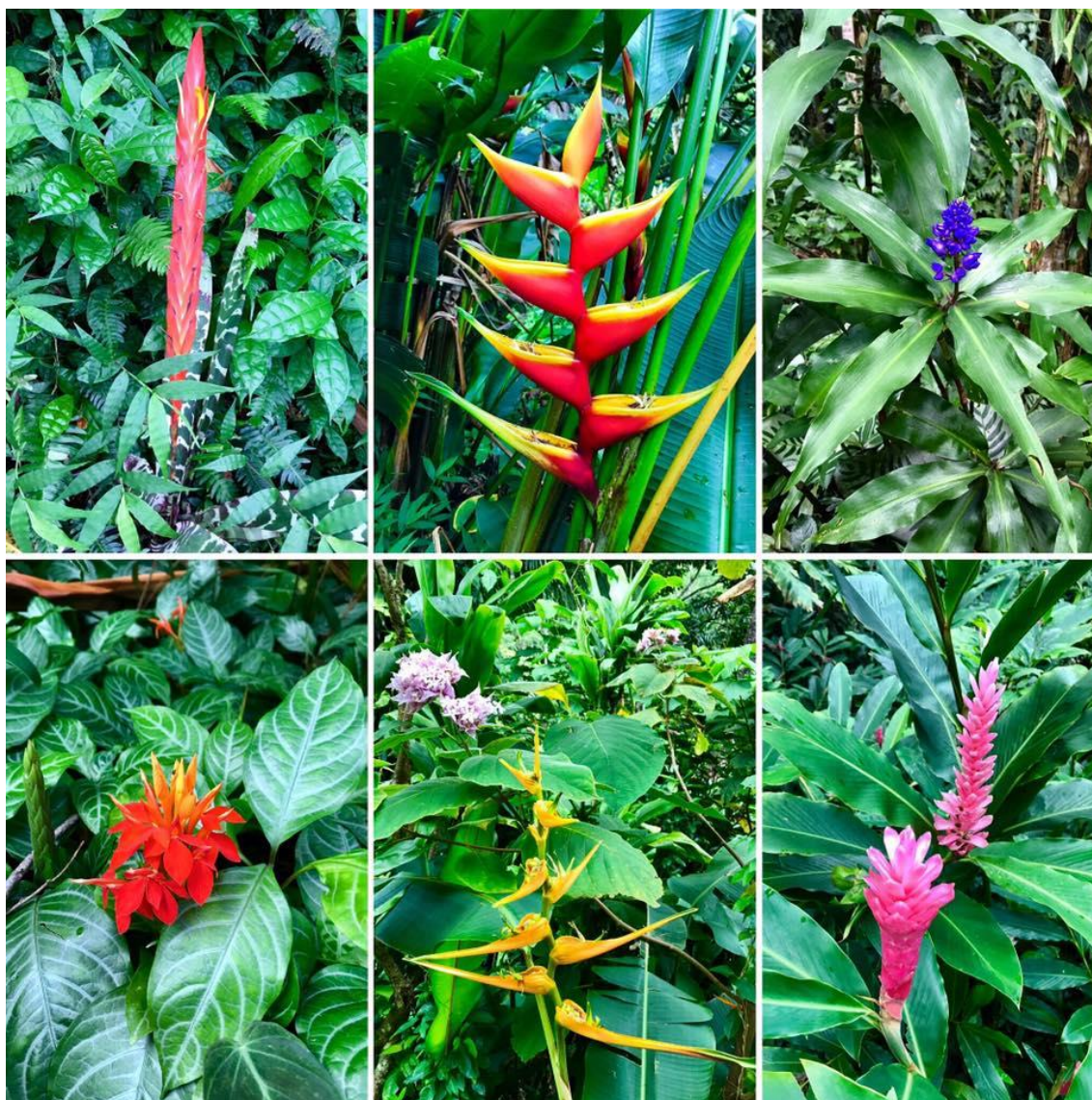

Pohled z památníku na jeden komín potopené Arizony, který ční nad hladinu ... v útrobách lodi se stále nachází asi 1500 těl mrtvých vojáků.

Návštěva hor, vodopádů a tropického pralesa

Kdo zavítá na Hawaii, nesmí vynechat tyto 3 typické věci, pro které si ostrovy získaly svoji pověst. A všeho se vám dostane v dostatečné míře. Hawaii je doslova poseta horami, sopkami, útesy, tropickou vegetací, říčkami a vodopády nejrůznějších výšek. Stačí si nabalit trochu potravin, vzít si kvalitní obuv a něco nepromokavého, protože v horských oblastech se počasí mění asi jako názory českých politiků, takže z azurově modré se během minuty stane temně černá, vodu chrlící obloha, která ovšem za pár minut opět změní svoji barvu a potěší

slunečními paprsky. Výstupy k vodopádům bývají mnohdy strmé a kluzké, takže je lepší, když podnikáte tyto výlety minimálně ve dvojici. Připravte se, že v pralesech není telefonní signál, takže pokud dojde ke zranění, budete nuceni vyhledat pomoc zpátky v civilizaci. Několikahodinové túry a náročné výstupy vás ale odmění něčím, co se jen tak nevidí. Po cestě máte možnost sledovat nádherné květiny, které hrají snad všemi možnými i nemožnými barvami. Žasnout budete nad stromy různých tvarů, které jsou pokryty zelenou vrstvou lián a mechů. Společnost vám bude dělat nejrůznější ptactvo, v čele s ukřičenými papoušky, u vodopádů možná uvidíte i vzácnější druhy suchozemského a vodního zvířectva. Možná budete mít problém s dýcháním, protože v horských oblastech je extrémně čistý a vlhký vzduch, který někomu nedělá dobře – představte si, že vás zavřou do skleníku. Rozhodně ale všechn pot a námaha za to stojí, není moc míst na světě, která by byla takhle nedotčená a zdravá.

Ukázka rostlin všech možných barev.

Tropická vegetace v horách.

Co říct závěrem? Každému se líbí něco jiného. Někdo preferuje pobytovou dovolenou u moře, kdy si užívá all inclusive a nekonečné válení u hotelového bazénu. Jiný zase ocení aktivní dovolenou ve velkoměstech, chození po památkách apod. Troufnu si tvrdit, že kromě památek na Hawaii najdete opravdu vše a můžete spojit relax s turistikou, vodními sporty a zkoumáním zdejší fauny či flory. Záleží pouze na vás, jak si tuto dovolenou užijete. Samozřejmě i Hawaii má své nevýhody – jednou z nich je bezpochyby obrovská vzdálenost od naší republiky – připravte se na 12 hodinový let na západní pobřeží USA a pak dalších 5 hodin na jeden z ostrovů. Dalším problémem je časový posun, který v létě činí minus

12 hodin, v našem zimním čase JEN minus 11 ☺. Kdo není zvyklý na přesuny v časových pásmech, musí počítat s tím, že minimálně 3 dny bude koukat jako myš, která vylezla po zimě z díry. Zajímavostí určitě je, že na Hawaii je největší populace bezdomovců v rámci celé Ameriky – je to pochopitelné – příjemné klima, možnost celoročního koupání, bezedné kelímky v řetězcích rychlého občerstvení a celková pohoda přiměje lidi bez domova, aby se sem stahovali. Často se vám stane, že ani nepoznáte opravdového bezdomovce, jelikož je čistý, opálený a má na sobě typickou hawaiiskou košili s květinovými motivy.

Přes tato malá negativa řadím Hawaii k místům, kde se mi hodně líbilo a kam se chci určitě vrátit. Takže se tam možná jednou potkáme.

Sandy beach - nejnebezpečnější pláž na Oahu (silný proud).

(Mgr. Jiří Crha)

Tvůrčí psaní studentů

Tři přání

Pokud bych dostala možnost a mohla bych využít tři libovolná přání, musela bych dlouho zvažovat, která vybrat. Byl by to obrovský dar a nerada bych ho lehkovážně promrhala.

Co byste udělali vy?

Mě osobně, asi jako každého člověka, by napadla spousta možností. Nejspíše by první tužbou byla úspěšně zvládnutá maturitní zkouška, dále věrná láska a přijetí na vysokou školu, kterou bych si vybrala. To jsou momentálně některé vytyčené cíle, kterých opravdu toužím dosáhnout.

Ale toto lákání osobních úspěchů bych nakonec s velkou pravděpodobností překonala, protože zde jsou mnohem důležitější a významnější problémy, které by se daly vyřešit. Napadají vás některé světové problémy, které by vaše přání mohla vyřešit? Mě jich napadla obrovská spousta. Jeden závažnější než druhý. Ale který si vybrat, že?

Mým prvním přáním by se stala víra v Boha pro každého člověka na této planetě. Možná nechápete můj úmysl, ale já se domnívám, že by toto přání vyřešilo mnoho problémů, se kterými se potýkáme. Nejdůležitější k pochopení mého přání je uvědomění si, že podle křesťanského učení je Bůh cesta, pravda a láska. O to kouzelnější je, že nám Bůh dává svobodu se rozhodovat. I ve chvílích, kdy se od něj vzdálíme, na nás čeká s otevřenou náručí a volá každého jménem. Nedovedu si představit jediný den, kdy bych nepocíťovala jeho milosrdenství.

Proč by tedy byla mým prvním přáním víra v Boha pro celý svět? Protože Bůh nás všechny miluje bez rozdílu a bylo by krásné, kdyby si toto všichni uvědomovali. Pokud se zamyslíte nad desaterem, kterého se my křesťané snažíme držet, zjistíte, že se s nimi setkáváme i v našich zákonech a morálních zásadách. Je totiž důležité mít úctu ke svým rodičům, nezabíjet ostatní lidi či nekrást a nepodvádět. Dále nás učení církve nabádá pomáhat bližnímu svému, nehromadit nadměru majetku nebo také se starat o planetu Zemi. A pokud bychom se tohoto všeho drželi, veškeré války, hlad a bezpráví by zmizeli. Je důležité nevěnovat veškerou pozornost jen sobě, ale především hledět i na ostatní. Dávat více druhým a Bůh nám to vrátí mnohonásobně.

Důležité také je, že víra nás nemá svazovat, jak se může na první pohled zdát. Já sama jsem dříve v Boha nevěřila a myslela jsem si, že je křesťanství jen o poslouchání Boha. Ale pravdou je, že celá víra je o svobodě a Bůh nám neříká, že musíme tohle či ono. Dává nám vždy na výběr a ať se rozhodneme jakkoli, je stále s námi a doprovází nás, i přestože my ho často nevidíme. Stále je ten, který čeká na své dcery a syny, až se vrátí domů. Bůh nás všechny miluje, i když s tím možná nesouhlasíte. Ale já věřím, že Bůh miluje každého člověka na této planetě takového, jaký je, a to obrovskou a nepodmínečnou láskou. Možná se ptáte: „Proč? Proč nás Bůh takto miluje?“ Odpověď je nám nadosah ruky. Je to proto, že jsme jeho vyvolený lid. On si nás vybral a pro každého z nás by znovu prolil svou krev na kříži, jen aby nás vykoupil ze smrti. Je možné, že vy na Boha tento názor nemáte, možná si myslíte, že blázním. Možná ano a v tom případě je to nádherné bláznovství, které bych přála poznat každému na tomto světě. Proto by se víra v Boha stala mým prvním přáním.

Další přání se opět dotýká spousty lidí na této planetě, a pokud se nedotýká právě vás, s velkou pravděpodobností ničí život některého vašeho rodinného příslušníka, přítele nebo známého. Nemoc, která ročně zabije miliony lidí po celém světě. Rakovina. Strašák dnešní společnosti. Právě na vyléčení tohoto onemocnění bych použila své druhé přání. Vím, že je zde více nemocí, které doteď nemají léky, jež by je dokázaly úplně vyléčit, ale toto je pro mne osobní.

Velkým důvodem, proč bych chtěla najít způsob, jak rakovinu úplně vyléčit, je vzpomínka na umírajícího dědečka. Nikomu nepřeji, aby se mu jeho nejmilejší osoba ztrácela před očima. Nejhorší bylo, že žádná z terapií nezabírala a my jsme věděli, že konec přijde brzy. I dnes si pamatuji, jak těžké to bylo. Znáte ten pocit? Věřím, že někteří ano a vy, kteří jste boj s rakovinou nikde v okolí nezažili, buďte za to vděční. Je tu totiž spousta lidí ve vašem okolí, o kterých možná ani nevíte, přesto také oni s touto obludou bojují a možná boj o svůj život prohrávají. A o to horší je, že tato nemoc často postihuje i malé děti, kterým vezme jejich čas, který zde mohly trávit a smát se se svými rodiči. Proto bych jako další přání zvolila právě lék proti rakovině, který by každého nemocného dokázal vyléčit.

Mou poslední volbou by bylo, aby si každý plnil své vlastní sny. Ptáte se proč? Nebo vám to přijde jako mrhání přáním? Já si to nemyslím, protože v dnešní době zde máme spoustu kreativních lidí, kteří by dokázali měnit svět, ale bojí se. Často strach z neúspěchu zapříčiní to, že člověk se o danou věc ani nepokusí. Dnešní společnost nás takto velmi ráda dohání k pocitům méněcennosti a neschopnosti. Nutí nás si myslet, že plnit si sny mohou jen ti vyvolení.

A přesně těchto myšlenek bych chtěla vyvarovat celý svět. Přála bych si, aby si každý šel za svým snem, pokud to nebrání svobodě jiného člověka. Samozřejmě tím nechci podporovat obłudné myšlenky podobné nacistické ideologii. Mým přáním je, abychom každý věděli, že dokážeme cokoli. A proč si to myslím? Podívejte se na vynálezce nebo spisovatele. Myslíte si, že se například Joanne Kathleen Rowlingová, autorka série o Harrym Potterovi, se nepotýkala s pochybnostmi? Přišlo jí nespočet odmítnutí od různých nakladatelů. Ale ona neztrácela naději. Nakonec se vydání knihy ujmul britské nakladatelství Bloomsbury a nyní příběh o mladém kouzelnickém učni zná celý svět. I Steve Jobs se při založení společnosti Apple určitě setkal se spoustou kritiky, ale i přesto vybudoval jednu z nejuspěšnějších společností s moderními technologiemi na světě. Nebo se podívejme na našeho výborného tenistu Tomáše Berdycha, kterého často provázely zdravotní potíže. Jistě za svou sportovní kariéru zažil chvíle, kdy se chtěl vzdát, ale neudělal to a myslím, že toho nelituje. A toto je jen pár příběhů, které ukazují, že plnit si své sny je důležité.

Všichni máme velký potenciál a dokážeme neskutečné věci. Proto si myslím, že toto přání může provázet každého nejen formou šílené tužby, jaké se nám díky zlaté rybce dostane v pohádkách. Pokud si budeme věřit a půjdeme za svými sny, můžeme dokázat neuvěřitelné věci. Například můžeme vymyslet další nádherné a kouzelné světy, jako je svět Harryho Pottera a Středozem pana Tolkiena. Také můžeme vynalézt stroj času, stát se rockovou hvězdou nebo se stát vědcem podílejícím se na vyvinutí léku, který zachrání svět.

Svět není pohádka, kde se nám vyplní tři přání jen proto, že pustíme rybku zpět do vody nebo mávneme kouzelnou hůlkou. Pro všechno musíme něco udělat. Ať už budeme žít vírou a ukazovat Boží lásku okolí, pracovat ve vědecké organizaci zabývající se léčbou rakoviny nebo se budeme věnovat dosažení našeho bláznivého snu, vždy budeme blíž lepšímu zítřku. Nebojme se ukázat, co v nás je a v čem jsme dobří, protože třeba právě díky naší myšlence se někdo vyléčí nebo vznikne svět, který budou milovat miliony lidí. Kdo ví. Jen se nevzdávejme svých snů a přání.

(Nikol Georgiánová, 4.L)

Velikonoční slavnosti 2018

S příchodem jara na nás čeká, pro slečny, paní a ženy často ne příliš oblíbený, svátek – Velikonoce. Velikonoce můžete oslavit už devátým rokem na náměstí Svobody, kde pro vás budou připraveny velikonoční slavnosti. Letos budou slavnosti probíhat od 23. března do 1. dubna 2018.

Jarní trhy nabídnou na 40 stánků nejrozmanitějšího sortimentu, zaměřeného především na zboží s velikonoční tematikou. Můžete si zde například zakoupit proutěné zboží, pomlázky, keramiku, šperky, dekorační výrobky či velikonoční kraslice. Opomenuto není ani bohaté občerstvení nebo vinařské výrobky. Příležitost pro prezentaci dostanou i neziskového organizace.

Připravena pro vás bude také velikonoční rukodělná dílna, kde si budete moci vyrobit různé dekorace, obarvit a ozdobit vajíčka, uplést pomlázku a další. Akce se bude konat za každého počasí od 11:00 do 22:00.

(Simona Hrabovská a Denisa Valíková, 2.L)

Polévka Bun Bo Hue (BÚN BÒ HUÉ)

INGREDIENCE:

1 kg hovězí oháňky

1 kg vepřového ramene

50 g krevet

250 g šlehaného vepřového masa

2 lžíce mam tom pasty

6 lžic rybí omáčky

2 kostky bun bo hue (koření, bujon)

1 balení rýžových bun (bún) nudlí

cukr

sůl

1 ledový salát

1 červená cibule

1 jarní cibulka

4 červené thajské chilli papričky

1 banánový květ

4 limetky

10 – 12 stonků citronové trávy

čerstvé bylinky

Postup:

Omytí kostí:

U všech vietnamských masových vývarů, je důležité řádné omytí kostí. A to se praktikuje tak, že syrové maso a kosti se vloží do hrnce, zalejí se horkou vodou a ta, jakmile se přivede k varu, se sleje z hrnce pryč, kosti i hrnec se omyjí a proces se může opakovat i několikrát. Po tomto procesu zbavíte kosti veškerých nečistot a ušetříte si tak práci se sbíráním pěny a je tak i menší šance, že se voda zakalí.

Po omytí kostí se vloží maso a kosti zpět do hrnce, zalejí se vodou, kterou přivedeme k varu a necháme táhnout vývar. I zde platí, čím déle, tím lépe.

Bylinky:

Citronovou trávu namlátíme a přidáme do vývaru. Všechny druhy bylinek probereme, omyjeme, otrháme listy, a pak je všechny pohromadě nakrájíme na hrubé větší kusy a stejně tak naložíme i s ostatní zeleninou.

Jednotlivé listy banánového květu naskládejte na sebe, nakrájejte na tenké proužky a dejte do studené vody se špetkou soli a šťávou z citronu alespoň na 10–15 minut.

Rýžové nudle:

Nejllepší je nudle namočit do studené vody alespoň na půl hodiny a potom jen spařit horkou vodou na minutu–dvě a zchladit ve studené vodě. Nudle se pak vůbec nelepí.

Dokončení vývaru:

Po hodině vaření maso vyndáme z hrnce a okamžitě vkládáme do ledové vody. Maso se pak krájí na tenké plátky.

Do vývaru přidáme pár kostek bun bo hue (bujon, koření), ve které najdete všechno koření, které do polévky patří, a navíc polévku krásně zabarví.

Masové knedlíčky:

Na masové knedlíčky rozmixujete oloupané krevety na pastu a smícháte 1:1 s vyšlehaným vepřovým masem, které je k dostání u vietnamských prodejců s potravinami. Důkladně promícháte, dochutíte solí a pepřem a pomocí lžičky zavařujete do vody malé knedlíčky. Vaříte pouze pár minut.

Chilli omáčka:

Dalším krokem bude chilli omáčka, na kterou je potřeba nejemno nasekat pár stonků citrónové trávy, tu opečte s olejem na pánvi, přidejte krevetovou pastu mam tom a zasypejte chilli práškem. Touto pastou pak pomalu dochucujte polévku, dokud nedosáhnete vámi

požadované chuti. Doporučuji ji však nechat stranou v mističce, ať si každý přidá do polévky dle sebe.

Podávání:

Do misky pak servírujte uvařené rýžové nudle, na ně pokladte pokrájené maso, knedlíčky, bylinky a červenou cibuli a zalévejte horkým vývarem. Poté si už jen podle libosti přidejte ledový salát, banánový květ či mungo klíčky a nezapomeňte zakápnout limetkou či citronem a přidat nasekané čerstvé chilli.

(Andrejka Vu Nguyen a Anička Vu Nguyen, 2.C)

League of Legends

Už delší dobu jsem chtěla vyzkoušet nějakou novou hru. Nebyla jsem si jistá jakou, ale jelikož nás kamarád vždycky na trénincích přemlouval, ať si stáhneme League of Legends (zkráceně LOL) a zahrajeme si s ním, nakonec jsem se rozhodla právě pro ni.

Ve hře proti sobě stojí buď 5 proti 5 (nebo od vyššího levelu mohou 3 proti 3, 1 proti 1) hráčům. Každý má jinou postavu, která má své specifické talenty. Jak postupně roste level postavy, můžete svoje talenty vylepšovat. Zároveň ve hře získáváte mince, za které si můžete koupit předměty, které pomohou buďto vám, nebo celému týmu.

Celý tým se společně snaží zničit soupeřovu základnu. V cestě k základně jim stojí inhibitor a věže, které se je snaží zabít. K základně se tým většinou dostane zhruba po 20 minutách, a pak už mu nic nestojí v cestě za vítězstvím.

Celkově je hra velmi podobná Heroes of the Storm. Za sebe musím určitě doporučit více právě Heroes of the Storm, protože má lepší grafiku, smysluplnější strategie, propracovanější mapy i postavy, lepší team play, ... Jedinou výhodou LOL jsou nižší nároky na internet.

(Petra Hlaváčková, 4.L)

Zajímavý koníček

Parkour a free running

Předem chci upozornit, že tento článek nemá za cíl posbírat všeobecné informace a povrchově čtenářům nastínit, co se skrývá pod pojmy zmíněnými v titulu. Článek vychází z mé vlastní zkušenosti a připouštím, že je do značné míry subjektivní. Na druhou stranu mám ovšem za to, že jako člověk, který trénuje přes čtyři roky a byl právě těmito aktivitami výrazně ovlivněn, mám co říct.

Ale abyste si nejprve mohli udělat alespoň přibližnou představu, pokud jste ani jeden z pojmů „parkour“ či „free running“ neslyšeli, obecných definic bude i přesto potřeba. Parkour je disciplína, při níž se člověk učí pohybovat ve svém přirozeném prostředí (ve většině případů město) a užívá přitom pohybů jako běhání, skákání, šplhání či pohybu po čtyřech. Tréninkovým mottem je „Être fort pour être utile“, což v překladu znamená „Buď silný, abys byl užitečný“ a odkazuje k „Méthode naturelle“ Georgese Héberta, na jejích principech je založena například i gymnastika. V tomto kontextu vás tedy nemusí překvapovat, že má parkour velmi blízko ke gymnastickým cvikům, alespoň co se týká základní pohybové průpravy.

Problémem je však to, že parkourová definice všestranné průpravy je tak obecná, že se nedá přesně vymežit. Můžete rok jen běhat, posilovat, pracovat na své kondici a přesto děláte parkour. V souvislosti s touto nezařaditelností vznikají často četné dohady, kdy jedna strana např. tvrdí, že nejsou salta parkour, protože neslouží k rychlému a efektivnímu pohybu, druhá tomu odporuje, protože se jedná o rozšiřování pohybového aparátu. Dost záleží tedy na úhlu pohledu, bereme-li parkour jako souhrn technik určených pro efektivní pohyb prostředím, anebo jako obecnou tréninkovou průpravu, která by měla člověka rozvinout po všech stránkách.

Druhý pojem, free running, vznikl právě jako reakce na velkou obecnost parkouru. Liší se od něj pouze myšlenkou – free running je brán jako volnost pohybu a vyjádření se skrze něj. Stručně řečeno, parkour je tréninková metoda a free running forma umění, která používá (nejen) parkourové techniky. Většina trénujících lidí tyto rozdíly však neřeší a věnuje čas raději samotnému pohybu. Tímto bych tedy uzavřel kapitolu definic a pojmů, protože se v ní mnohokrát neorientují ani samotní „skákači“.

K parkouru jsem se dostal v patnácti letech. Tou dobou jsem zrovna končil devátý ročník na základní škole a hlásil se na Gyby. Byl jsem poněkud nešťastně odmítnutý slečnou, k níž jsem po delší dobu choval náklonnost a potřeboval se z toho nějak vzpamatovat. V době, kterou popisuji, moji dva spolužáci a zároveň kamarádi, kteří skákali už nějaké tři roky a já je za to velice obdivoval, chtěli natočit video a zaznamenat, co umí. Coby jejich kamarád a nadšenec (jak do točení, tak do jejich aktivit) jsem se jim nabídnul jako kameraman.

Protože se nevyjádřili jasně, začal jsem jezdit po celém Brně a hledat místa, kde by mohli něco skočit. Když jsem se jich pak asi po týdnu zeptal, jestli se mnou počítají, řekli mi, že nechtějí, aby video před zveřejněním někdo viděl, a že si jej natočí sami. Byl jsem z toho rozmrzelý, ale jeden z kamarádů se mě zeptal, proč si parkour nezkusím sám, když jsem do toho tak nadšený.

Něco vám o sobě řeknu. Do svých patnácti let jsem byl naprostý sportovní anti-talent. Veškerý svůj volný čas jsem trávil hraním online RPG her, kde jsem si s lidmi rozuměl daleko lépe než ve škole a mohl jsem něco dokázat. Chodil jsem sice do volejbalové třídy, ale na zápasech jsem se dostal do pole svátečně a mým hlavním úkolem bylo zahřívát lavičku. Při svých sto osmdesáti centimetrech jsem vážil něco přes padesát kilo a měl problém udělat víc jak sedm kliků. Představa, že bych se měl začít věnovat něčemu takovému, byla naprosto směšná.

Přesto mě však kluci přesvědčili a již druhý den mě učili správné technice běhu a základním přeskokům. Byl jsem naprosto nadšený a z každého nově naučeného pohybu měl ohromnou radost.

Jak jsem začal pronikat do parkourového světa, seznamoval jsem se s novými lidmi. Zpočátku jich byla hrstka, po čase několik desítek a v průběhu let až několik set. Člověk, který mě však výrazně ovlivnil již ze začátku, byl můj bývalý spolužák ze základní školy, a zároveň student osmileté klasické větve na Gyby.

Byl jedním z těch, kteří nejprve sháněli informace, a až poté je uplatňovali v praxi. Skrze něj jsem se dozvěděl, že má parkour svoji historii, a dokonce i filozofii. Otevřel se mi nový svět, přestal jsem se věnovat parkourovým technikám a jednotlivým skokům a začal pracovat na svojí fyzické kondici. Každý večer jsem chodíval běhat, s pár dalšími kamarády jsme vedli posilovací tréninky a výsledky byly ohromné. Do měsíce jsem namísto původních sedmi kliků udělal v kuse třicet, tělocvikářem jsem byl vybrán, abych šel za školu běžet Pohár rozhlasu na ZŠ Laštůvkové.

Bylo to poprvé, co jsem běžel patnáctistovku. Z dvanácti závodníků jsem skončil sedmý, po doběhnutí jsem se svalil do trávy a byl rád, že jsem to vůbec uběhl. Všechno se mi podezřele dařilo, jako by mě vedla nějaká neviditelná ruka a já se stával člověkem, kterým jsem se měl stát. Zlepšila se mi dokonce skolióza, kvůli které jsem předtím nemohl sportovat v plném rozsahu. A pak přišla doba, kdy mě to všechno přestalo bavit a kdy jsem se vrátil ke hraní na počítači.

Asi po měsíci mě spolužáci, kvůli kterým jsem začal trénovat, vytáhli ven, ať si jdu zaskákat. Ze své nově nabyté kondice jsem toho ani po takové době moc neztratil a co mi předtím dělalo problém, bylo nyní hračkou. Opět mě to chytlo a o letních prázdninách toho roku jsem natočil i první video, na které jsem byl, i přes mizerné výkony, patřičně hrdý.

<https://www.youtube.com/watch?v=tEM8gxTfG4U>

Podrobnosti, které zde rozepisuji, jsou pouze doplňujícím kontextem k tomu, co jsem zmiňoval na začátku. Když jsem pracoval na své fyzické kondici, dělal jsem vlastně parkour, přestože jsem neskákal. Když jsem potom začal jenom skákat a naopak nepracoval na své výdrži a síle, dalo by se to označit spíše za free running – chodil jsem trénovat, protože mě to bavilo a naplňovalo. Mezi těmito dvěma směry jsem pendloval víceméně neustále, akorát se pak jednotlivá časová období prodlužovala. A čím hlouběji jsem pronikal do jednotlivých tréninkových metod, tím se mi pohled na trénink stával komplexnějším.

Časem jsem přicházel na to, jak parkour uplatnit v běžném životě. Když se vysloví spojení „parkour v praxi“, většina lidí si představí útěk v lepším případě před rozzuřeným psem, v horším před policií. Takhle představa je ve skutečnosti naprosto mylná.

Smyslem tréninku není od problémů utíkat, ale naučit se jim čelit. Když zvládnou skočit dva metry na přesnost na zemi a skočil jsem to stokrát, proč bych to neměl zvládnout ve výšce dvou/tří/deseti metrů? Strach mizí tam, kde je dobrá příprava. Překonat jej s vědomím, že jsem na skok připravený, je už jen zkouškou důvěry. Můžete podotknout, že stát se může cokoliv a ani dobrá příprava nezaručí stoprocentní jistotu. To je pravda, ale i když skok nevyjde tak, jak bych očekával, jsem schopný jej zachránit, abych nespádl dolů a nezranil se. Jak je to možné? Když se odhodlám odrazit a skočit, jsem si vědom toho, že do toho dávám sto procent. Jinak by mě strach nepustil a nebyl bych schopný se vůbec odlepit od země.

Každý skok je rozhodnutí, za které mám plnou zodpovědnost. I když by mě jistili kamarádi a chytali mě, kdybych padal, jak bude skok vypadat, závisí vždy jenom na mně a na mé schopnosti rozhodnout se v pravou chvíli, a pak za moje rozhodnutí nést následky. Když spadnete, je to vaše chyba, protože jste to byli vy, kdo se rozhodnul nechat se ovlivnit strachem místo soustředěním se na samotný skok.

Dalším důležitým aspektem je vůle. Jak už jsem zmínil, budování kondice je důležitou součástí tréninku, a to hned ze tří důvodů – s dostatečně silným tělem a správnou technikou se snižuje opotřebování kloubů, zvyšují se výkony a naučíte se používat svou vůli. Posilovací trénink však nespočívá v tom, že jde člověk do posilovny, hodinu a půl maká a doma se nají. Jedná se většinou o tři až pět hodinové tréninkové bloky, ve kterých je ústředním mottem „Être et durer“ – být a vytrvat. Nezáleží na počtu jednotlivých cviků, na jejich obtížnosti, důležité je, aby trénink všichni dokončili a navzájem si byli oporou.

Člověk má energii většinou první hodinu a půl, kdy pečlivě provádí jednotlivé cviky a všechno jde poměrně dobře. Ale skutečný trénink začíná tehdy, když si myslíte, že už víc nezvládnete. Například když všichni skupinově dělají třicet kliků bez pauzy – po hodinovém posilování toho máte plné zuby, ale překonáte to a požadovaný počet uděláte. Jakmile se ale blížíte třicítce, rozhodne se, že jich ještě uděláte o deset navíc a nesmíte to pustit. S vypětím posledních sil doděláte dalších deset kliků a pak vám kamarád vedle řekne, že ještě pět zvládnete.

Tak uděláte dalších pět kliků a těsně před tím, než se složíte na zem, k vám přijdou další lidé a povzbudí vás, že jeden klik navíc vám nic neudělá. No a jak jej uděláte, nevnímáte

nic a jenom se chcete položit na zem, začnou vás ostatní hecovat, že když jste zvládli jeden, tak zvládnete i druhý... a z třiceti kliků je padesát.

Tímto způsobem se člověk naučí dvě věci – za prvé, že limity jsou jen tam, kde si myslíte, za druhé získáte nástroj, díky kterému jste schopní udělat téměř cokoliv. V tomhle tkví využití v praxi – když jsem schopný čtyři hodiny posilovat a jít sám proti sobě, co je pak za problém naučit se čtyři stránky textu na test z biologie?

Nechci vás již zatěžovat dalším výčtem mých osobních zkušeností, na kterých bych dokládal, v čem všem mě parkour ovlivnil, věřím, že dosavadní článek byl velmi vyčerpávající. Skutečností však je, že se mi díky tréninku změnil život a stal jsem se člověkem, jakým jsem si přál být. A vím, že se to mnohým ostatním může podařit také – stačí se rozhodnout.

(Jan Soukup, 3.L)

Úvaha

Snowboarding

Letos to byla 3. sezóna, co jezdím na snowboardu. Když jsem se na tom před 3 lety učila, tak to se mnou bylo docela náročné. Byl to jeden pád za druhým. Ale to nemine nikoho a patří to k tomu. Každý pád je krok vpřed. Ovšem při páté jízdě, co jsem zdařile vyjela po kotvě na svah, připnula si nohu a vyskočila na nohy, jsem naneštěstí vyjela na náledí, sekla se mi přední hrana a já letěla. Nejdříve jsem spadla na hlavu, poté jsem před sebe dala ruce. Byl to velmi bolestivý pád, ale na špatném místě, takže jsem se musela zvednout a popojet kus pryč. Přijely ke mně kamarádky a ptaly se, jestli jsem v pohodě. Já si jen držela ruku a vrtěla hlavou, že ne. Tím pádem to bylo jasné. Kopec jsem sjela už jen listem dolů a čekala mě návštěva nemocnice. Měla jsem zlomené pravé zápěstí a druhý den jsem nemohla pohnout hlavou, tak jsem zavítala do nemocnice ještě jednou a odcházela jsem s límcem na krku, měla jsem pohmožděnou krční páteř. Tuhle sezónu jsem bohužel musela ukončit.

Ovšem minulý rok jsem se vydala rovnou na hory do Jeseníků. Měla jsem z toho velké obavy, protože od toho pádu jsem na prkně nestála, a tak jsem v to neměla takovou důvěru. Bez pádů se to samozřejmě neobešlo, občas ty pády byly i horší, ale vyvázla jsem z toho zdravá a živá. S kamarádem jsme moc po sjezdovce nejezdili. Našli jsme si takovou cestičku mezi stromy, kde byla hromada sněhu. Než jsem se odhodlala k tomu, že se do toho fakt obuji, chvíli trvalo. Ale jakmile jsem se do toho dostala, dělali jsme šílené kraviny, skákali a padali a hlavně jsme si to užívali!

Letošní sezónu jsem se na hory nikam nedostala. Ale párkrát jsem si zajela na svah do Hodonína u Kunštátu a do Olešnice. Jezdila jsem s kamarády, které jsem to učila. Ten jeden už na tom jednou stál, ale ten druhý poprvé, takže to bylo opravdu zajímavé. Ale myslím, že se můžu pochválit, že jsem je to celkem naučila. Chvíli mi opět trvalo, než jsem se do toho dostala i já, ale jakmile jsem v tom opět po roce získala důvěru, tak se jezdilo hned líp. Jednou jsem tomu dala ale opravdu hodně zabrat, byla jsem na svahu 3 dny, do toho nějaká zábava a plavání a dost mě to zmohlo. Bohužel ten třetí den jsem na to doplatila. Rozjížděla jsem to dost rychle a šlo mi to i bez pádů, tak jsem si řekla, že zkusím nějakou tu lavici. Dvakrát jsem ji přejela v pohodě, ale když jsem to zkoušela potřetí, tak jsem na ni najela hranou a už v tu chvíli jsme věděla, že je to špatný, prkno mi vyjelo a já spadla na ruku. Mám špatné pravé zápěstí a chodím s tím teď na rehabilitaci. Byla jsem ještě jednou na svahu, ale přes můj

velký strach, že na tu ruku spadnu a budu to mít ještě horší, mi to vůbec nešlo. Neustále jsem padala a tak jsem si odjela asi 3 jízdy a skončila. Takže tento rok už to nechám být a těším se na další sezónu, na kterou si budu chystat nové vybavení.

Dávám určitě přednost snowboardu před lyžemi. Vím, že spousta lidí tomuhle sportu nikdy nepřijde na kloub, ale já tvrdím, že člověk by měl zkusit všechno a buď svůj názor změni a když ne, tak se nic neděje.

(Klára Hájková, 2.B)

PŘÍBĚH PÍSNĚ

NIRVANA – LITHIUM

INFO:

- 1) Kapela byla založena roku 1987 v americkém Aberdeenu (USA).
- 2) Členové byli dosti ovlivněni různými kapelami a hudebními styly. Jedna z nejdůležitějších kapel, která přímo ovlivnila Kurta Cobaina, byla Pixies. Prohlásil, že nebýt této kapely, nikdy by Nirvana nevznikla.
- 3) 10. 4. 2014 vstoupila kapela do Rock'n'rollové síně slávy.

Nirvana v původním složení, zleva: Krist Novoselic, Kurt Cobain a Dave Grohl.

Nirvana je bezpochybně kapela, která dominovala devadesátkám. Každý z nás zná píseň Smells Like Teen Spirit, která se stala takovým hitem, až ji kapela hrála z donucení a zpěvák

Kurt nenáviděl.

My sice zůstaneme na albu Nevermind, ale přeskočíme o pět písní dál. Pátá skladba nese název Lithium. Ve své době velmi užívaný lék na bipolární afektivní poruchu (pozn. red. = závažné duševní onemocnění, které se projevuje výraznými výkyvy nálad, zvýšeným sebevědomím, impulsivním jednáním nebo sníženou potřebou spánku). Text písně pojednává o časovém období v roce 1987, kdy Cobain bydlel v domě katolické rodiny svého přítele

Jesseho Reeda. Právě působení rodiny na jeho osobu, přirovnává k účinkům lithia. Lithium jako antidepresivum má účinky podobné opiu. Jelikož Cobain navštěvoval kostel, tak název parafrázuje (pozn. red. = Kurt převypravuje text vlastními slovy) výrok Karla Marxe (= německý filosof, politický publicista) „**Náboženství je opium lidstva**“.

Lithium reprezentuje hudební styl, který kapela vyvinula během práce na albu Nevermind, střídající se mezi tichými a hlasitými částmi.

I'm so happy 'cause today – Jsem tak šťastný, protože dnes
I've found my friends – Jsem si našel kamarády
They're in my head. – Oni jsou v mé hlavě
I'm so ugly, but that's okay, - Jsem tak ošklivej, ale to je v pohodě
'cause so are you – Protože ty jsi taky

Kurt řekl, že píseň je o muži, který se po smrti své přítelkyně, obrací na víru, jako poslední možnost, aby zůstal naživu. Ačkoliv příběh písně má být fiktivní, poznamenal: „**Plyne to z mých osobních zkušeností. Ať už rozchody s holkama nebo mít špatný vztahy. Ale zároveň jsem vždycky cítil i to, že někteří lidé by měli mít ve svém životě náboženství. Je to v pohodě. Jestli to někoho zachrání. Je to fakt v pohodě. A člověk v tom (lithiu) to potřebuje.**“

I'm so lonely but that's okay - Jsem tak sám, ale to je v pohodě
I shaved my head – Oholil jsem si hlavu
And I'm not sad – A nejsem smutnej
And just maybe - Nebo možná
I'm to blame for all I've heard – Můžu za všechno, podle toho, co jsem slyšel

Vernon Reid (= kytarista kapely Living Colour) sdělil časopisu Rolling Stone: „**Lithium byl definitivně můj nejoblíbenější song z celého alba Nevermind. Kurt prostě načal téma, o kterém nikdo předtím nemluvil. Slova jako „Jsem tak ošklivý, ale to je v pohodě, protože ty taky“ zachycují myšlenku mít neuvěřitelně silné pocity, že nemáš vlastně žádný city.**“

I like it – Líbí se mi to
I'm not gonna crack – Nesjedu se
I miss you – Chybíš mi
I'm not gonna crack – Nesjedu se
I love you – Miluju tě
I'm not gonna crack – Nesjedu se
I killed you – Zabil jsem tě
I'm not gonna crack – Nesjedu se

„Ve většině písni jsem nezpíval sám o sobě, ale přednášel jsem to, co jsem zpozoroval u jiných lidí. Měl jsem dokonce pocit, že naše album *In Utero* (pozn. red. = třetí a zároveň poslední album kapely), by se mělo jmenovat jako „Nenávidím se a chci umřít.“

(Eva Vranovská, 3.A)

SUVERENO

Během února 2018 navštívil ZŠ Elišky Přemyslovny v Brně známý slovenský rapper Suvereno. Suvereno patří mezi špičku rapperů na území Slovenska, a dokonce jeho tvorba začíná pronikat i do České republiky. Během tohoto roku má Suvereno v plánu navštívit několik základních škol na území Brna, na kterých hodlá dělat motivační koncerty a besedy. Já, jelikož Suverena znám delší dobu, jsem ho požádal o krátký rozhovor.

Redaktor: „Tak ty si známý tím, že máš image motivačního rappera. Co tě vedlo k tvorbě motivačních písniček?“

Suvereno: „Myslím, že je potřebné motivovat lidi, pretože každý má nejaké problémy, a myslím, že je to dobré ľudí motivovať aj hudbu. Je to asi lepšie ako nejaké špinavé texty.“

Redaktor: „Krom toho, že tedy zpíváš motivační písničky. Podporuješ ještě nějak jinak motivaci lidí?“

Suvereno: „Áno, som sa zúčastnil rôzne motivačné akcie. Pak som ešte hral vo filme Jaromíra Kučery „Moc myšlenky“. Temuto filmu som prispel pieseň Nech sa dari. Tiež som sa zúčastnil akcie v paracentru Phenix, kde som stretol veľa skvelých ľudí. Za posledný rok, som napísal knihu Alchymista a Hra. Som sa snažil motivovať ľudí nielen hudbou, ale aj prostredníctvom kníh. A úplne nové akcie sú teraz motivačné stretnutia s koncertom na základných školách v Brně.“

Redaktor: „Ano, motivační koncerty jsou úplnou novinkou v tvé motivační činnosti. Tvoji první školou, kterou si navštívil, byla ZŠ Elišky Přemyslovny v Brně. Jaký to mělo ohlas?“

Suvereno: „Myslím si, že to malo veľmi dobrý ohlas, pretože sú zde úžasný mladí ľudia. Dnes som si pripravil hudobné vystúpenie pre študentov. Oni zasa pripravili pre mňa na oplátku tanečné vystúpenie na moju pieseň. Som veľmi potěšený, že som zde mohol byť.“

Redaktor: „Co máš dál v plánu do budoucna?“

Suvereno: „V budoucnosti by som chcel vydať ďalšie albumy. Mám rozpísanú ďalšiu motivačnú knihu a by chceli v tomto roku a dokočiť a vydať. Tiež sa chcem venovať svojej malej dcéry, ktorá sa mi nedávno narodila.“

Jak je zřejmé z rozhovoru motivační koncerty na základních školách mají docela dobré ohlasy. Během tohoto roku má Suvereno v plánu navštívit několik základních škol na území Brna.

„My jsme velmi rádi, že nás Suvereno navštívil. Naši žáci byli nadšení z jeho vystoupení, a někteří byli dokonce i motivováni. Doufám, že nás Suvereno ještě v budoucnu navštíví.“ řekla ředitelka ZŠ Elišky Přemyslovny Brno – Starý Lískovec Mgr. Margita Kotásková.

Známý investigativní reportér Kuba Kříž se svým obdivovatelem rapperem Suverenem.

(Jakub Kříž, 2.L)

Vyslechni svého učitele, tenkrát s Evou Vašicovou

Dobrý den, vážení čtenáři. Vítám vás u vaší oblíbené rubriky „Vyslechni svého učitele“. Pro toto měsíční vydání jsem si vybral milou, usměvavou paní učitelku Mgr. Evu Vašicovou. Paní Mgr. Vašicová je v naší škole novou tvář, tak se pojďme podívat na její zpověď.

Redaktor: „První otázka zní: Odkud pocházíte a kde momentálně žijete?“

Mgr. Vašicová: „Já jsem se narodila tady v Brně a žiji tady dodnes. Chvilí jsem tedy žila přechodně v Kroměříži, ale jinak jsem stále věrná svému rodnému městu.“

Redaktor: „Jak dlouho působíte na naší škole?“

Mgr. Vašicová: „Na tuto školu jsem nastoupila na začátku tohoto školního roku. Takže jsem zde od září roku 2017. No jsem takovým nováčkem této školy.“

Redaktor: „Jaké předměty učíte a jaké jsou vaše jiné funkce na škole?“

Mgr. Vašicová: „Já jsem vystudovala matematiku a fyziku, kterou tady učím. Do školy jsem byla přijata, abych pomohla s rozšířením výuky fyziky. Ovšem mojí podmínkou bylo, že chci učit alespoň jednu třídu matematiku. Jiné funkce, jelikož jsem tady krátce, nemám.“

Redaktor: „Chtěla jste být učitelkou už od malička?“

Mgr. Vašicová: „Jo to jsem chtěla. Už ve školce jsem chtěla být učitelkou. Původně jsem, ale chtěla učit matematiku a zeměpis. K fyzice jsem se dostala až později. Matematiku jsem chtěla učit, protože moje maminka je učitelkou matematiky a chemie, takže jsem k matematice měla vždycky vztah.“

Redaktor: „Co máte na naší škole nejraději?“

Mgr. Vašicová: „Na této škole jsem velmi spokojená. Nejraději mám na této škole asi žáky a svoje kolegy.“

Redaktor: „Co byste na naší škole změnila?“

Mgr. Vašicová: „Jsem tady krátkou dobu, takže moc věcí mě nenapadá. Jediné co bych asi změnila, jsou křídové tabule. Nemám křídové tabule ráda. Bylo by nejlepší kdyby byly všechny křídové tabule zrušeny a nahrazeny.“

Redaktor: „Máte nějakého oblíbeného žáka?“

Mgr. Vašicová: „Já nemám svoje oblíbence. Jsem celkem spravedlivý člověk a snažím se všechny žáky brát rovným dílem. Ale hrozně mám ráda žáky, kteří mě na chodbě pozdraví a usmějí se na mě.“

Redaktor: „Měla jste někdy mimořádně zlobivého žáka?“

Mgr. Vašicová: „Ne neměla. Myslím si, že žádný žák není zlobivý. Každý má prostě někdy zlobivou nebo špatnou náladu.“

Redaktor: „Jaké máte ráda filmy nebo seriály?“

Mgr. Vašicová: „Já nemám moc ráda české filmy ani seriály. Jsem spíš na americké seriály. Můj nejoblíbenější seriál je Californication. A film mám nejraději Paul Fiction.“

Redaktor: „Jakou máte ráda hudbu?“

Mgr. Vašicová: „Hudbu nemám opět ráda českou. Jsem spíš typ, který má rád zahraniční tvorbu. Nemám úplně nejoblíbenější interprety, ale hodně poslouchám Bring me the Horizon.“

Redaktor: „Jak jste na tom s literaturou? Jaké čtete knihy?“

Mgr. Vašicová: „Nemám moc čas na čtení. Ale mám hodně ráda výchovné knížky. Nejlepší jsou knížky o psychologii. Ty mám asi nejraději.“

Redaktor: „Jaké je vaše oblíbené jídlo?“

Mgr. Vašicová: „Mám hodně ráda ovoce a zeleninu. Nejsem sice vegetariánka, ale snažím se spíše jíst bezmasá jídla. Mám hodně ráda čínskou kuchyni.“

Redaktor: „Pojďme na poslední otázku. Jaká je vaše neoblíbenější třída?“

Mgr. Vašicová: „Nemám nejoblíbenější třídu. Do všech hodin se těším. Mám ráda všechny svoje třídy.“

Děkuji paní Mgr. Evě Vašicové, že si udělala čas na rozhovor. A já se budu těšit u dalšího dílu rubriky „Vyslechni svého učitele“.

(Jakub Kříž, 2.L)

Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc únor

Valentýnský den

(13. 2. 2018)

Dne 14. 2. 2018 proběhl na SZŠ Jaselské tzv. Valentýnský den. Žáci měli možnost dojít v červené nebo růžové barvě, což jim zajistilo imunitu vůči zkoušení a testům toho dne. Navíc studenti mohli dát do schránky valentýnské přáníčko pro kohokoliv ze školy. „Valentýnky“ byly doručeny ke svým majitelům hned příští den a přinesly s sebou spoustu radosti. Dokonce i paní a páni profesoři nějaké dostaly. Akce se vydařila a těšíme se na příští rok a krásná přáníčka.

(Eliška Levková, zástupce studentského parlamentu)

Zástupci studentského parlamentu Eliška Levková (1.C) a sličný Kuba Kříž (2.L).

Třída 3.B při hodině tělesné výchovy.

Třída 1.S včetně jejich třídního Mgr. Ondřeje Otavy.

Valentýnská přání od žáků školy.

Lekce muzikoterapie

(22. 2. a 26. 2. 2018)

Dne 22.2. a 26.2. se zúčastnily třídy 1.S a 2.S lekce muzikoterapie v Knihovně Jiřího Mahena na Koblížné ulici v Brně. Lekci vedla Mgr. Soňa Štoudková, která vystudovala pedagogiku a obor celostní muzikoterapie na Univerzitě Palackého v Olomouci. Lekce začala hrou na djembe (africký buben), kdy jsme se snažili držet rytmus s lektorkou. Pak nás seznámila s dalšími přírodními nástroji, které celostní muzikoterapie využívá, což jsou nejrůznější druhy chrastítek a bicích nástrojů s různou škálou zvuků. Nakonec jsme hráli na písňáky, kterým se říká koncovky za doprovodu djembe a dalších dřevěných nástrojů.

Třída 2.S na lekci muzikoterapie.

Více než dvouhodinová hra nás nadchla. Muzikoterapie, která by měla zbavit hráče napětí a stresu, byla skutečně terapeutická, ale hlavně rozšířila naše obzory a přinesla nám úžasný zážitek.

Lekce muzikoterapie pod vedením Mgr. Štoudkové probíhají v městské knihovně pravidelně, je ale nutné si rezervovat místo. Pokud se rozhodnete lekci navštívit, 1. den v měsíci zveřejní KJM rozvrh a je třeba si ihned rezervovat místo, lekce bývají často okamžitě obsazené. Pokud máte zlobivého sourozence, hurá do knihovny, není na co čekat 😊.

Poznámka: celostní muzikoterapie je druh muzikoterapie, která používá zvuky nástrojů z přírodních materiálů, které mají přirozené ladění se škálou alikvotních (přidaných) tónů, které působí dobře na lidský organismus. Při muzikoterapeutické relaxaci dochází k emočnímu, fyzickému i duševnímu uvolnění, energizaci a harmonizaci celé naší bytosti.

Třída 2.S na lekci muzikoterapie.

(Mgr. Jana Příbylová)

Dozvuky charitativního bazárku

(akce z 21. 12. 2017)

Dne 21. 12. 2017 se na naší škole konala v rámci projektového Dne zdraví akce s názvem „Charitativní bazárek“. Cílem této události bylo prodat za symbolické ceny věci, které do bazárku věnovali žáci a učitelé naší školy a eliminovat tak nadměrné vyhazování věcí. Výtěžek, který činil 6 000 Kč, byl věnován dětem s poruchou autistického spektra do denního stacionáře na Kociánce v Brně.

Autistické děti se mohou vyznačovat motorickou neobratností, hyperaktivitou, mají potřebu rituálů a opakovaných repetitivních pohybů. Hry, které byly dětem zakoupeny a věnovány, byly vybrány dle jejich potřeb, k rozvoji prostorové představivosti, logického myšlení i fantazie a pro zlepšení koordinace oko – ruka – noha. Mohou si nacvičit důležité motorické pohyby formou hry, aby je pak mohly přenést do praktických oblastí sebeobsluhy, což jim umožní být samostatnější.

Při samotném předávání dárků asistovaly žákyně třídy 3.S a ve stacionáři panovala veselá nálada. S dětmi jsme si pohráli a sledovali, jakou mají z nových pomůcek a her radost.

Žáci 3.S s dětmi denního stacionáře Kociánka Brno.

Nové pomůcky pro autistické děti z centra Kociánky.

(Mgr. Vendula Macháčková)

Spolupráce s organizací Tichý svět

(26. 1. 2018)

U nás ve škole se uskutečnila přednáška o lidech se sluchovým postižením, kterou si pro nás připravily dvě pracovnice z organizace Tichý svět. Dozvěděli jsme se toho spoustu jak o samotném postižení, jeho typech a druzích, tak i o metodách komunikace a zásadách správné komunikace s neslyšícími.

Dne 26. 1. jsme pak navštívili jednu z poboček Tichého světa, kde jsme získaly bližší informace o činnosti této organizace a službách, které poskytuje. Přednášky i exkurze se zúčastnily třídy 2. S, 3. S a 4. S.

Myslím, že to pro nás bylo přínosné, ať už jen jako zpestření výuky, nebo jako inspirace pro další vzdělání nebo zaměstnání.

Třída 3.S na přednášce.

Žáci 3.S při praktické ukázce komunikace s neslyšícími.

Třída 4.S se zástupci organizace Tichý svět.

(Alexandra Kubíčková, 3.S)

Celostátní odborná konference pro nelékařské povolání - „Péče o psychiatricky nemocné“

(22. 2. 2018)

Dne 22. února 2018 se konala celostátní odborná konference na téma „Péče o psychiatricky nemocné.“ Pořadatelem konference byla Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace. Konference proběhla ve velmi příjemné atmosféře. Zúčastnily se jí odborné vyučující naší školy, odborné vyučující z VOŠZ a SZŠ Ústí nad Labem, SZŠ a VOŠZ, Znojmo, příspěvková organizace, Farmeko VOŠ a SOŠ zdravotnická Jihlava, VOŠ a SŠVZZ Třebíč, VOŠZ a SZŠ Trutnov a zdravotnický personál z Psychiatrické nemocnice Brno. Přítomni byli i žáci naší školy studijního oboru Zdravotnický asistent. Přednášeli odborníci z Psychiatrické nemocnice v Brně. Konference nám přinesla řadu nových odborných poznatků z problematiky psychiatricky nemocných.

Přednášející:

PhDr. Soňa Dubská, MBA

Psychiatrická nemocnice Brno

Téma: Ošetrovatelská péče o pacienty s duševní poruchou

Bc. Kateřina Chladová

Psychiatrická nemocnice Brno

Téma: Péče o pacienty s psychotickým onemocněním

Monika Zedníková

Psychiatrická nemocnice Brno

Téma: Demence – epidemie 21. století

Bc. Věra Křenková

Psychiatrická nemocnice Brno

Téma: „Oddělení 19“ – oddělení pro léčbu návykových látek

Vedení školy s jednotlivými přednášejícími.

Posluchači z řad žáků a učitelů.

(Mgr. Dana Hauserová)

Středoškolské závody ve šplhu na tyči

(22. 2. 2018)

Dne 22. 2. 2018 se dívky ze SZŠ Brno, Jaselská, příspěvková organizace pod vedením Mgr. Ivety Vilímové zúčastnily Středoškolských závodů ve šplhu na tyči a vybojovaly nádherné 3. místo v městě Brně a získaly pro školu cenný pohár.

Složení družstva dívek:

1. Krobotová Petra
2. Sedláčková Gabriela
3. Studená Barbora
4. Hasoňová Michaela
5. Maráková Blanka
6. Machanová Erika
7. Španková Zuzana

Děvčatům GRATULUJEME!!!

Tým „šplhounek“ SZŠ Jaselská.

Naše závodnice ve šplhu na tyči: Petra Krobotová (3.L), Gabriela Sedláčková (1.A), Barbora Studená (3.L), Michaela Hasoňová (2.C), Erika Machanová (3.L) a Zuzana Španková (2.C).

DIPLOM

SKŠ Jankovská Brno „A“

3. místo

PŘEBOR ŽENA 65

W ŠPLHU NA TYČI

soutěž družstev

V Brně 11.1.2018

Michal Křivý

 Soutěž ženských
polytechnických týmů,
ženských přírodních
týmů

(Mgr. Iveta Vilímová)

Výsledky literární soutěže 2017 – 2018

(27. 2. 2018)

Literární soutěž, pořádaná ředitelstvem školy, se v tomto roce konala již poosmnácté. Žáci, kteří se do soutěže zapojili, si vybírali i tentokrát ze 4 témat. Letos se zúčastnilo celkem 5 autorů z oboru Zdravotnické lyceum. Ceny, které věnovalo SRPD, byly předány na slavnostním vyhlášení výsledků dne 27. 2. 2018.

Literární příspěvky hodnotila dvoučlenná komise ve složení: *Mgr. Věra Winklerová a Mgr. Lada Opravilová*. Na soutěžních příspěvcích oceňovala především stylistické dovednosti, osobní vklad autora, myšlenkovou obsažnost a originalitu zpracování.

Nejatraktivnějším tématem se ukázalo být téma č. 3 „**Kdo snadno ztrácí úctu k druhým, ten si neváží sebe.**“ **F. M. DOSTOJEVSKIJ** (*charakteristika člověka, kterého si vážíte*), které si vybraly 4 studentky. Z příspěvků k tomuto tématu porotu zaujaly zejména práce Eleny Krédlové (2.L) a Petry Hlaváčkové (4.L). Petra Hlaváčková popisovala svého kamaráda Jakuba a Elena zachytila bratrance Jonáše, kterého si váží pro jeho vlastnosti, schopnosti a chování.

Nikol Georgiánová (4.L) zase zpracovala úvahu **Kdybych měl/a tři přání...**, kde přemýšlela o tom, jak je důležité nevzdávat se svých snů a přání.

Ocenění za literární dílo:

1. místo

Nikol GEORGIÁNOVÁ (4.L) – 2 poukázky na lístky do kina na film dle vlastního výběru

2. místo

Elena KRÉDLOVÁ (2.L) – knižní poukázka v hodnotě 300,- Kč

3. místo

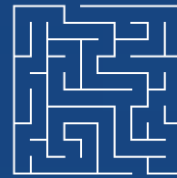
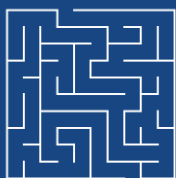
Petra HLAVÁČKOVÁ (4.L) – knižní poukázka v hodnotě 200,- Kč

Lucie Fantová (2.L), Elena Krédlová (2.L), Nikol Georgiánová (4.L) a Petra Hlaváčková (4.L) s diplomy, poukázkou do knihkupectví a sladkou odměnou.

(Mgr. Lada Opravilová)

Autor kroniky: Mgr. Jana Urbánková

Řešení rébusu č. 1 z minulého čísla:

1. D_{xh}2+ 2. K_{xh}2 V_h4 mat

Řešení rébusu č. 2 z minulého čísla:

Franz Kafka - Proměna

Ray Bradbury - 451 stupňů Fahrenheita

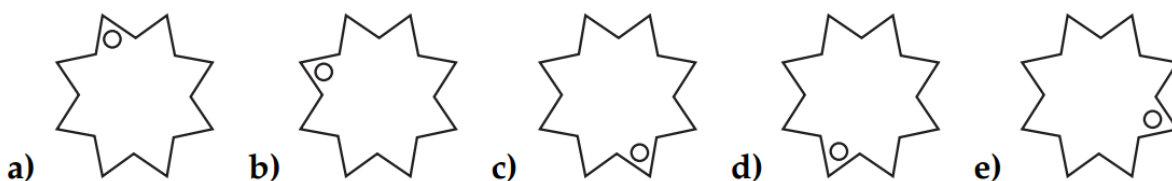
Zadání rébusu č. 1

"Blíží se pomalu a jistě období přijímacích zkoušek na vysoké školy. Proto si pojd'me natrénovat jeden okruh typický okruh otázek a to jest prostorová představivost. Hodně štěstí!"

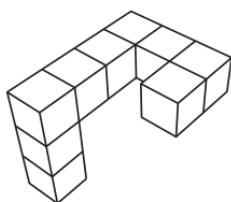
Prostorová představivost

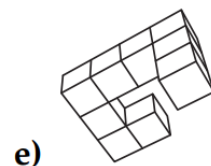
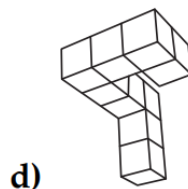
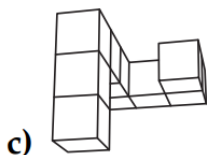
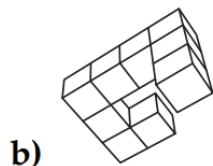
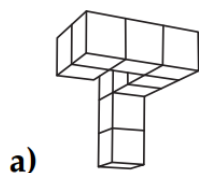
Na obrázku vidíte osmicípou hvězdu. Hvězda má na jednom cípu černé kolečko. Když hvězdu otočíme kolem svislé osy, uvidíme zadní stranu hvězdy, kde je na jednom cípu kolečko bílé. Pokud tu stejnou hvězdu nastavíme do pozice uvedené na obrázku vpravo, kde uvidíme bílé kolečko po otočení hvězdy kolem svislé osy?

Zadání rébusu č. 2

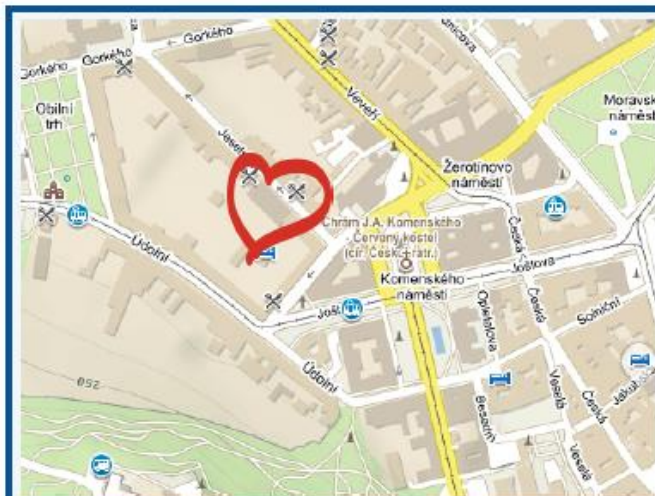
Určete, který z objektů v možnostech **a)** až **e)** se liší od objektu v zadání.

(Mgr. Tomáš Novotný)

Kde nás najdete?

4

Komenského
náměstí

3 4 5
6 9 12

Česká

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zhkusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Mikyna

Asistent šéfredaktora – Jakub Kříž (2L)

Asistent šéfredaktora – Eva Vranovská (3A)

Jazyková korektura – Mgr. Tereza Kaplanová

Webmaster – Mgr. Jaroslav Mikyna

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Tvůrčí psaní studentů – Nikol Georgiánová (4L)

Tipy na výlety – Simona Hrabovská a Denisa Valíková (2L)

Poznejte s námi orientální kuchyni – Andrejka Vu Nguyen a Anička Vu Nguyen (2C)

Hudební okénko – Eva Vranovská (3A)

Zajímavý koníček – Jan Soukup (3L)

Herní koutek – Petra Hlaváčková (4L)

Úvaha – Klára Hájková (2B)

Investigativní reportáž – Jakub Kříž (2L)

Vyslechni svého učitele... – Jakub Kříž (2L)

Toulavé boty – Mgr. Jiří Crha

Zajímavé akce a události v Brně – Mgr. Jaroslav Mikyna

Přehled nadcházejících školních akcí na měsíc únor – Mgr. Jaroslav Mikyna

Kronika aneb co se událo ve škole – Mgr. Jana Urbánková

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

3. místo

v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017

časopisu

Jaselský kurýr

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**